

Настръхнал в своята велика злоба,
Везувий — в пурпур озарен,
разкъсал своята пламнала утроба,
разлива огнената си прокоба
и тжтне в своя гнев свещен:

„На своите плещи тжрпях с години
позорен гнет и скверен смех,
вий, синове на прашните долини,
в разврат посред уханните градини
празнувахте вседневния си грех“.

„На праздненства и оргии безстидни
не стихваше стаканен звжн;
жреци, девици и патриции видни
усмиваха с делата си обидни
привидния ми вечен сжн“.

„А знаехте, че всичко тук живее
чрез моята смирена гржд:
житото, розите край светлите алеи,
виното, в пиршествата ваши що се лее
и вашата престжпна плжт“.

„Безумци, имах много мощ в гжрдите,
а все пак роб бех аз на вас;
родени тамо доле — в низините,
за вас невнятни беха висините,
и ужаса на вечната ми власт!“

Но в своя гнев на пепел ще обжрна
кумирите на жалкия ви храм;
от мжртвите ви зали ще извжрна
аз поглед, и тжлпите ще обжрна
с победния си смжртен плам!“